

„СВЕТЪТ НА МЪЛЧАНИЕТО” ДАВА УРОЦИ НА ХОРАТА

Издаденият от „Български писател” (с конкурс на Националния център по книгоиздаване) нов роман на Петър Бобев „Тигрицата на океана” е скромно по обем томче, но връх в творчеството на писателя. Това е 46-ата поред негова книга. Около 9 хиляди страници разкази, повести, романи, изпълнени с оригинални находки в областта на приключенията и фантастиката, са зад гърба на този ветеран на перото. Петър Бобев е вече признат сладкодумен разказвач... Перипетиите на своите герои той поднася с необикновена динамика, но това не е самоцел, а – както сам казва – ключ към сърцето на читателя. Задъханият разказ не му пречи да бъде реалист, когато се докосва до човешката дързост, алчност, страх и дори подлост, да бъде убедителен фантаст, когато разкрива „душевността” на обитателите на джунглата или на морските бездни.

След „Белият лоцман”, „Свирепия”, „Самотникът от ледената пустиня”, „Теао Немия”, „Светещата гибел”, „Разум в бездната”, „Телената обеща” новият роман „Тигрицата на океана” е поредният и този път много успешен опит на писателя да ни поднесе още една галерия от човешки образи и „очовечени” морски обитатели. Към познатите ни отпреди кит, делфин, кашалот, калмар, акула чук, риба меч, тюлен с характерните им имена Свирепия, Белият лоцман, Кривата челюст, Многогоркия, Отгризаната перка, Щърбата, Счупения трион сега се прибавят зъбатата китообразна косатка Хекуба – Тигрицата на океана, Глухото (нейното дете), Свадливата (делфинка), Белязания, Самеца с гранатата, Счупения меч, Раздраната перка, Еднооката, Черния, Стария, Свирача, Схванатата... И всеки един от тези хищници (но и майки, и самци) имат също свой „психологически образ”, при всеки от тях авторът дири къде инстинктът преминава (може би!) в съзнание, в мисъл. И в това отношение Петър Бобев, навлизайки деликатно в „потока на съзнанието”, обрисова физически, в действие и „вътрешен монолог” океанските обитатели в техния удивителен подводен свят, кипещ от живот – от Антарктида та чак до тихоокеанския екваториален пояс. Свръхтемата му обаче е била и сега е (отбелязвал съм това и друг път), че човекът (хомо сапиенс) в крайна сметка винаги се извисява над сляпата стихия, над тоновете мускули, плавници и трионени зъби. Човешкото благородство трябва да властва над „закона на джунглата” – тази философска концепция е била постоянна доминанта в творчеството на Петър Бобев.

В наши дни книгата му звучи много актуално. С тъга, но много вярно той отбелязва: „Трагедията, както я наричат хората, всъщност е всекидневие за природата. За едни трагедия, за други щастие.”

Свое място в разказа имат и човешките образи – не многобройни, но със сложна житейска съдба – продуцентът режисьор Циклопа, който мечтае да покаже на хората подводната красота, момичето от ексцентричния клуб „Ездачи на акули” Ева, патер Себастиан, люшкащ се между религиозните догми и прозата на живота, потискан от ада на угризенията и самообвинението... Впечатлява цитираната от циклопа мисъл на Жак Ив Кусто: „Открие ли човекът у някое животно разум, бърза да го подчини на своята глупост”, а също и убеждението му, че „днес светът е потънал в морето на грозотата”...

Голямата сполука на Петър Бобев обаче се крие в уелото „хуманизиране” на многобройните обитатели на океана. Той си служи с един много труден, но благодарен похват (употребяван още от Джек Лондон в „Дивото зове” и Джеймс Оливър Кърууд в „Дивото куче Казан”, в анималистичните разкази на Йордан Йовков и Емилиян Станев)

– придаването на „човешки“ черти на животните и на подводните обитатели, въртейки по специфичната дияра на „потока на съзнанието“. Така ние ставаме близки до майчинската обич на гигантската деветметрова косатка Хекуба и необикновената ѝ дружба с дресьорката Ева, до драмата на тюлена Стария върху Скалата на излишните, до подвига на Самеца с гранатата, до гнева и гибелта на главноолия Откъснатото пипало... Това той направи особено успешно в романите „Боа и диаманти“ и „Разум в бездната“, а сега блестящо в „Тигрицата на океана“. Направил го е с таланта и мъдростта на годините като истински класик на българския приключенски и фантастичен роман.

Чавдар Гешев

Петър Бобев, „Тигрицата на океана“ - роман. Изд. „Български писател“, 1996 г.

[Назад към основната страница](#)